No. 2322 Zaterdag 7 Juni 1928. 45ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Kinderarbeid en Kinderbescherming.

Reeds in 1891 sprak de katholieke Fransche afgevaardigde, Graaf De Mun, een van de grondleggers van de sociale actie en sociale wetgeving, een der meest sympatieke voormannen op het gebied van de sociale beweging, in de Fransche Kamer de volgende woorden:

„Ik vraag dat het in geen geval geoorloofd zij, kinderen te laten werken vóór den leeftijd van dertien jaren. Het rapport van Doctor Schuler, — uitgebracht te Weenen in 1887 — bevat inderdaad ontzettende onthullingen en beschamende statistieken over de uitwerking, die het arbeiden in de fabrieken of in de werkplaatsen op kinderen heeft, zoowel in lichamelijk als in zedelijk opzicht."

Wat dit laatste betreft, wel allermeest.

Geheel in denzelfden geest sprak de groote Engelsche Kardinaal Manning, de Kardinaal der werklieden, die geheel zijn leven lang de beste krachten, waarover hij beschikken kon, — het hooge aanzien dat hij genoot, — de waardigheid van het ambt dat hij bekleedde, — alles gebruikte om den toestand des volks te verbeteren.

Hij zeide: „Men moet het kind niet aan de fabriek overleveren, zoolang het nog niet naar geest en lichaam volwassen is. Evenals de vorst de knoppen in de lente doet afvallen, zoo doet vroegtijdige harde arbeid de lichamelijke kracht schade en maakt de moreele opvoeding van het kind onmogelijk."

De staat moet de kinderen beschermen. Wel zijn de ouders de natuurlijke beschermers van het kind, maar al te dikwijls evenwel zijn juist die door de natuur aangewezen beschermers, de ergste beulen van het kind, waarvan zij winst willen trekken. Wanneer de ouders hun kinderen op jeugdigen leeftijd naar de fabriek laten gaan, om door het luttele geld dat zij verdienen, de kosten van het huisgezin wat te verlichten, zonder te denken aan de onberekenbare schade, welke zij hun kinderen voor hun later leven toebrengen; dan heeft de staat het recht en den plicht om de zwakkeren te verdedigen.

Dit is geheel in overeenstemming met de weinige liefdevolle, maar tegelijk krachtige woorden, die de Paus Leo XIII in zijn encycliek „Rerum Novarum" omtrent den arbeid der kinderen spreekt.

„Ja zelfs ten opzichte van de kinderen dient men er goed voor te zorgen, dat de werkplaats hen niet opneemt, voordat de jaren hun lichaam, geest en ziel voldoende krachtig gemaakt hebben. Want de krachten welke in de kindsheid uitbotten, worden, evenals het ontluikend groen, door te vroegtijdige beweging geknakt; en hierdoor zal de geheele ontwikkeling van het kind zeker schipbreuk lijden."

„Daar spreken uit deze woorden een teederheid en wijsheid", zegt kardinaal Manning, „die alle commentaar overbodig maken. Voorwaar met die weinige woorden is het onderwerp uitgeput."

Hoe nu is hier op Curaçao de toestand? Is hier de toestand zóó, dat een ingrijpen van overheidswege gewenscht is?

Het is een onloochenbaar feit dat in de laatste jaren het aantal schoolgaande kinderen sterk is toegenomen. De Gouverneur wees er reeds op in zijn Openingsrede. Dit hoofdzakelijk ten gevolge van de verbeterde economische toestanden.

Maar even onloochenbaar is het feit dat er nog steeds een groot aantal kinderen rondloopt, zonder opvoeding, zonder onderwijs, of minstens zonder voldoende onderwijs genoten te hebben.

Het feit dat er gelegenheid te over bestaat om reeds op jeugdigen leeftijd iets te kunnen verdienen, heeft hierop zeer zeker veel invloed. Het is zoo gemakkelijk meegenomen, hetgeen die kinderen wekelijks thuis brengen.

Maar wij vragen ons af: is dan dat weinige dat die kinderen voor het huishouden inbrengen van meer waarde dan een goede opvoeding, dan goed onderwijs, waarvan zij door de schuld der ouders verstoken blijven? Is het geen schromelijk plichtsverzuim waaraan zulke ouders zich ten opzichte van hun kinderen plichtig maken?

Wat moet er van die kinderen terecht komen, die opgroeien zonder toezicht, vrij en tuchteloos, zonder onderricht, en in vele gevallen zonder godsdienst?

Het antwoord kan eenieder die even nadenkt geven, — en kan niet anders dan een krasse beschuldiging zijn aan het adres dier ouders, die zich door dat kleine stoffelijk gewin laten verblinden en verleiden, om een hooger geestelijk voordeel zoo roekeloos en gewetenloos te vergooien en verspillen.

Wij hebben eens een tijd geleden de moeite genomen om te informeeren, hoeveel jongens de stadsscholen voor lager onderwijs verlaten, vóórdat zij voldoende onderwijs genoten, of vóór dat zij de school hadden afgemaakt. En wij kwamen tot het niet geringe getal van ongeveer 150 kinderen, per jaar, verdeeld over alle klassen, van de laagste tot de hoogste.

Wanneer wij daarbij voegen de kinderen die in 't geheel geen onderwijs genoten hebben, en de kinderen der buitenscholen, die dikwijls na een of twee jaar op de schoolbanken gezeten te hebben, plotseling verdwijnen, en van wie men dan later verneemt, dat zij hier of daar in dienst zijn, dan is 't toch duidelijk, dat we hier te doen hebben met een maatschappelijk euvel, dat zich vroeg of laat wreken moet, en dat ingrijpen van overheidswege noodzakelijk maakt.

Hoe zich deze overheidszorg openbare, hetzij in den vorm van leerplicht, hetzij in den vorm van een verbod om kinderen werkzaam te stellen, vóórdat zij b.v. den leeftijd van 13 jaar bereikt hebben, om 't even. Maar dat er iets moet gedaan worden, ter bescherming onzer jeugd lichamelijk, maar vooral zedelijk, daarvan hopen wij dat het Bestuur zachtjes aan wel overtuigd zal zijn.

De vierde Nederlandsche Katholiekendag.

Gedurende de Pinksterdagen hebben de Katholieken van Nederland hun vierden nationalen katholiekendag gevierd in de oude stad van St. Servaas, Maastricht. Het is wederom een schitterende manifestatie van katholiek geloof geweest, en van katholiek leven; een overweldigende hulde aan Christus-Koning.

Want Christus' Koningschap was het thema dat alle besprekingen beheerschte: het Koningschap van Christus in het huisgezin, het sociale leven, de politiek, in kunst en wetenschap en het onderwijs.

De berichtgever van de Brusselsche *Standaard* die den Katholiekendag had meegemaakt, schreef erover „*dat zijn beteekenis niet te overschatten is*".

„Dit is een heerlijk machtsbetoon, die de katholieke denkwijze ten goede komt;

„er gaat een principieele vorming van uit die allen staalt en sterkt;

„de eendracht der katholieken wordt er zonderling door gesterkt. (Zij verbroederen immers op een terrein waar de geschilpunten afwezig zijn, en waar de principieele geest allen innig vereenigt);

„de katholieke politiek zelf wordt er principieel door beïnvloed.

„Feitelijk zijn die katholiekendagen een schitterende verwezenlijking van de *Katholieke actie voor de volmassenen*".

Van de gehouden redevoeringen willen wij wel een der schoonste verkort overnemen, om zijn rijkdom van gedachten die ook voor onze lezers van nut kunnen zijn, n.l. de rede van Henri Hermans over:

Het Koningschap van Christus in het Huisgezin.

De oude Moederkerk blijft de wereld verbazen door haar jonge levenskracht, gelijk het pionierswerk van Paus Leo XIII, een staatsman met zienersblik, het hervormingswerk van Pius X en het levenswerk van Benedictus XV bewijzen.

Maar het vredes- en hervormingswerk van die drie Pausen wordt nu voortgezet. Opnieuw aanschouwen wij het wonder van den „man Gods, staande op de hoogste hoogte onder Godes zonne, die met „souvereine hand zijn wereldwijs gestarnt" van spreuken rondzaait in den donkeren nacht van zijn tijd."

De oorlog is geëindigd, maar nu reeds tien jaren lang zoekt men tevergeefs naar andere grondslagen voor den wereldvrede, dan die, welke zijn aangewezen door de Pausen van Rome. In de 14 punten van Wilson kon men niet terugvinden, wat in de tien geboden was verloochend. Het licht van Versailles en zelfs het licht van Locarno wees geen weg door de duisternis. En toen verscheen opnieuw de majestueuse gestalte van den Paus. Van de hoogte van het Vaticaan klonk de vermaning aan Staten en volken: wanneer gij den vrede wilt, keert dan terug tot Hem, die u den vrede gaf. Nog altijd is er maar één vrede mogelijk en dat is de vrede van Christus in het Rijk van Christus.

Anderen, die Europa reeds verloren wanen en in wanhoop spreken over den "Untergang des Abendlandes", mogen thans geen uitweg meer zien, wij, volgens dr. Poels, koningskinderen van de koningskerk, voelen in ons gloeien het apostolaat om de Europeesche beschaving te redden door ze terug te brengen tot haar oorsprong: Christus de Koning!

Christus, verklaart de Paus, is Koning, omdat Hijzelf de waarheid is, en wij, stervelingen, de waarheid van Hem moeten ontvangen. Christus is in Zijn eeuwige wijsheid Koning van het verstand, heerscher over den wil der menschen, en koning der Liefde, heerschend over de harten. Christus is Koning in eigenlijken zin. Van den Vader ontving Hij de macht, de eer en de heerschappij. Als de Zoon van God is Hij Koning van nature en als Verlosser Koning, krachtens verworven recht. Zijn heerschappij van drievoudige macht: van Wetgever, Rechter en Uitvoerder, geldt voor de individuen, voor de huisgezinnen en voor de staten. Hem als Koning erkennend, ontvangen wij vrijheid, orde en rust, eendracht en vrede.

Het waren deze waarheden, die spr. vervolgens ging toepassen op het huisgezin: op de groote beteekenis van het familieleven voor de maatschappij, voor het individu, voor man, vrouw en kind; op de vele gevaren, die het huisgezin bedreigen, en op de redding en verheffing van het huisgezin door het Koningschap van Christus.

De man is koning in de kleine gemeenschap van zijn gezin, en zijn vrouw is de koninginne, die dat rijk der liefde kan opvoeren tot het hoogste geluk. Neen, zij beiden zijn meer dan koning en koningin, want zij zijn vader en moeder! Moeder zijn! Het is de meest verheven roeping na die van het priesterschap. Mgr. von Ketteler heeft gezegd: „de grootste weldaad, die God den mensch volgens zijn natuur bewijzen kan, is zonder twijfel het geschenk eener waarachtige moeder." De H. Franciskus zou eens hebben verklaard, dat, wanneer hij een engel en een priester ontmoette, hij eerst den priester zou groeten; maar van een priester is het woord: „ontmoette ik een engel en een brave moeder, mijn eerste groet zou voor die moeder zijn!"

En dan het kind! Kinderen zijn als bloemen, die slechts bloeien in de sfeer van liefde en in de zon van den huiselijken haard. Zonder moederliefde geen kindervreugd!

Het wiegelied is geen gedachtenpoëzie, maar gemoedspoëzie, het best te vergelijken met het gezang van den vogel. Het roept in het kind iets wakker, wat men zou kunnen noemen de eigenschap of het karakter van den socialen mensch.

De opvoeding der menschen, zegt Mgr. von Ketteler, wordt dan ook grootendeels voltooid in de eerste zes levensjaren, op den schoot der moeder. Wij vinden dit bevestigd in de levensbeschrijvingen van bijna alle groote mannen en vrouwen.

Het is daarom, dat wij met bange zorg worden vervuld, wanneer wij van alle kanten zooveel levenskracht en levensgeluk zien bedreigd; wanneer wij het familieleven door zoo groote gevaren zien omringd.

Hilaire Belloc spreekt reeds van een sociale revolutie, die zich gaat voltrekken ten opzichte van het huwelijk; van een absolute scheiding tusschen twee groepen in de maatschappij, tusschen de aanhangers der "oude moraliteit" en hen die haar verwerpen. En mevr. Roland Holst verklaart rondweg, dat op geen punt de kloof tusschen burgelijke (christelijke) en proletarisch-socialistische levensbeschouwing dieper is, dan met betrekking tot het gezin.

Zoo is het inderdaad.

Men wil scheiden, wat God heeft vereenigd. Het huwelijk, door God verheven tot de waardigheid van een sacrament, wil men vernederen en verlagen tot een gewoon contract, tot een menschelijke overeenkomst, die verbroken kan worden naar willekeur. Het aantal echtscheidingen neemt toe en overal worden pogingen in het werk gesteld, om in de burgerlijke wetgeving den huwelijksband losser te maken. De schaande van het Nieuw-Malthusianisme zien wij openlijk en schaamteloos verdedigd. En zooals weleer de Grieken en Romeinen, die door de zonde der kinderbeperking zijn ontzenuwd, gedecimeerd en gestorven, zijn ook thans door dezelfde kwaal gansche volkeren reeds gekomen tot den rand van den afgrond. Een priester, die onlangs een bezoek bracht aan midden-Frankrijk, waar nu onze Noord-Brabantsche boeren nog moeten zorgen dat de grond nog wordt bebouwd, schreef aan een onzer dagbladen: „De blijde lach is uit de dorpen weg. Op een autotocht door verschillende plaatsen hebben wij nergens nog een kind gezien." Dat is de straf van den dood op de zonde van Onan!

De zedeloosheid wordt vrij gecolporteerd in theaters en cinema's, in boeken en geschriften, in winkels en kiosken, en haar stroom van vuil steeg over de drempels der woningen. De moderne mode heeft bijna alle schaamtegevoel doen verdwijnen en wekt, zooals wij onlangs hebben kunnen lezen, zelfs weerzin en verachting bij de koelies van Indië. De vrouw als slavin van de mode, vertrapt haar eigen waardigheid en zinkt terug in de slavernij van het heidendom. In hoogere kringen is een soort van intellectualisme doorgedrongen. Daar ziet men niet zelden de moeder of de toekomstige moeder op de sofa, verdiept in een roman, die het leven van den donkeren kant laat zien en waaruit dus het pessimisme als het ware ingezogen wordt. De keukenmeid zorgt voor het eten, de kindermeid voor de kinderen, en de man wordt bij zijn thuiskomst. — als de dame althans niet naar een vergadering is, waar zij b.v. over opvoeding spreekt! — onthaald op de booze luimen gewekt door den zielloozen roman. De vrouw van den eenvoudigen arbeider, die het meesterwerk der christelijke opvoeding van een aantal kinderen vertoont, staat in deugd en karakter, ja, ook in intelligentie torenhoog boven zulke dames!

Op economisch gebied zien wij er de oorzaken en consequenties van.

Sinds het winstdoel bij de productie op den voorgrond kwam, is de volkshuishouding ontwricht; worden om geld te verdienen, genotzucht en gemakzucht geëxploiteerd; is voor millioenen huisvaders toegenomen de verschrikkelijke onzekerheid van bestaan; worden op kantoren en fabrieken de mannen door de vrouwen verdrongen; is er, ondanks de ontzaglijke toename van den maatschappelijken rijkdom, voor verreweg het overgroote deel der bevolking bijna geen kans meer, om eigendom te verwerven; zijn de kinderen tot kostgangers van hun ouders gemaakt; groeide in de wildernis van de maatschappelijke problemen ook het netelige dienstbodenvraagstuk, en zijn bij alle staatszorg, die het beste bewijs voor volksverarming is, de arbeiderswoninkjes te klein geworden voor een fatsoenlijk gezin.

En dergelijke dwalingen, die op zedelijk en economisch gebied de levenskracht van het volk hebben ondermijnd, zijn doorgedrongen op

staatkundig gebied. Daar ontvangt de Kerk geen of te weinig steun in haar strijd voor de zedelijke belangen des volks: daar worden maar al te dikwijls aan goed en kwaad gelijke rechten toegekend; daar wordt te weinig gehandeld naar goede beginselen van volkshuishouding; daar worden de rechten en belangen van het huisgezin niet of onvoldoende beschermd.

In 1924 hebben de vijf bisschoppen zich in een Vastenbrief tot alle Katholieken van Nederland gericht. Dit was van meer dan gewone beteekenis. In dezen Vastenbrief werd gewaarschuwd tegen de zedelijke verwording, tegen den vernielenden stroom der onkuischheid, die de wereld bedreigt met ondergang. En dan werd verklaard: „Het is prijzenswaardig, dat men op economisch terrein naar reconstructie streeft; dat men het jammerlijk geschokte evenwicht tracht te herstellen. Maar de groote reconstructie, die onze maatschappij op de eerste plaats van noode heeft, is toch de reconstructie van het huisgezin. De waarachtige hervorming der maatschappij kan alleen worden verwacht van een christelijk en gezond huwelijksleven. De ouders, de opvoeders der toekomstige burgerij, moeten hervormers worden van onze samenleving.

De reconstructie van het huisgezin! 't Is een werk van in- en uitwendige hervorming: een werk, dat van binnen — uit het heiligdom der familie — naar buiten, en dat van buiten — uit het volle sociale leven — naar binnen, zijn zegenrijke kracht moet openbaren. Het plan voor die reconstructie gaf ons de Paus. Geheel het openbare leven, maar vooral het huisgezin, moet staan onder het Koningschap van Christus!

Héél het huisgezin in gebed. Dus ook de dienstbode; want deze behoort, naar christelijke opvatting, te worden beschouwd als lid van het gezin.

Helaas! — ik zeide het reeds — in die wildernis van de sociale kwesties groeit ook de distel van een dienstbodenvraagstuk, netelig als alle andere, maar netelig vooral door zelfverwijt.

Daar wordt geklaagd over ontrouw en onwil van de dienstboden, maar ook, en niet minder, over hardheid en hoogheid van de huisvrouw. Van de dienstbode mag men verlangen eerbied voor het gezag, en meer dan dat, ook toewijding en plichtsbesef, maar laat de huisvrouw dan ook geven: achting, en meer dan dit, ook moederlijke bescherming.

Wij raken hier kwalen van huiselijk leven. Daar zullen gebreken zijn in de opvoeding van menige dienstbode, doch daar zijn ongetwijfeld ook gebreken in de opvoeding van menige dame, die huismeesteres wil zijn, maar geen huismoeder is. Eerbied en onderdanigheid leeren is een kwestie van christelijke opvoeding, maar gezag kunnen dragen, en dit doen met waardigheid, is het eveneens!

Oplossing van het dienstbodenvraagstuk, een oplossing welke drie goede hervormingen kon brengen: 1ste een betere leerschool voor de toekomstige huisvrouwen der arbeiders; 2de een noodzakelijke hulp aan groote gezinnen uit andere standen, en 3de een beperking van den fabrieksarbeid voor meisjes, waardoor de werkgelegenheid voor mannen wordt verruimd; zulke oplossing is op allerlei wijzen beproefd, maar tot nu toe niet gevonden. Daar is verbetering van arbeidscontract — de rechten staan op papier! — maar het vraagstuk is een vraagstuk gebleven, Veel wordt er op gestudeerd, maar studie is eigenlijk niet noodig: wij kennen de kwaal en weten de oorzaak. Moderne wetsbepalingen kunnen weinig helpen, de goede oplossing ligt bij een echten ouderwetschen huisregel: laat men het maar eens probeeren met het gezamenlijk bidden van den rozenkrans! Laat men dit doen in de gezinnen der arbeiders, zoowel als in de gezinnen van den hoogeren stand, en spoedig zullen wij zelfs de rechten op papier vergeten, omdat de plichten staan geschreven in het hart.

Dat is de oplossing van alle tweekantige sociale kwesties, dus ook die van het dienstbodenvraagstuk.

Een andere kwestie, die op dezelfde wijze tot oplossing kan worden gebracht, is die van de kleeding. Ook deze raakt het huisgezin.

De mode komt van buiten, uit de donkere diepten van Parijs of Berlijn, maar de goede zeden en het christelijk schaamtegevoel komen uit het binnenste van het heiligdom der godsdienstige familie.

Met allerlei waarschuwingen en protesten, zelfs met het protest van de Kerk, zijn we weinig verder gekomen in onzen strijd tegen de machtige vorstin der mode. Laat men in den familiekring oprecht dienen het Koningschap van Christus, en de vrouw, die al zoover is afgedwaald, dat zij koketteert met de ondeugd, en die zich niet meer schaamt voor de menschen, zal zich berouwvol gaan schamen voor O. L. Heer.

Geen kwezelarij. Wij strijdvaardige katholieken, putten mede onze kracht uit een blijmoedige levensbeschouwing. Het christelijke huisgezin kan en moet opgewekt en vroolijk zijn.

Pessimisme komt voort uit het vermaak in de de cinema, waarin niet zelden op het helderwitte doek het rioolvuil van de straten wordt geworpen, uit het moderne theater en de moderne litteratuur, die al langer zoo meer het leven laten zien alleen van zijn donkere, zwarte zijde, het leven van laagheid en duisternis.

Geen pessimisme, en daarom moeten wij terugkeeren tot het oude, helaas maar al te dikwijls beschouwd als een verouderd gebruik, om zooveel mogelijk ook alle ontspanning te zoeken in den familiekring.

Het echte familiefeest met zijn vroolijken zang en gullen lach, waarop wij niet kunstmatig en als het ware met de machine worden vermaakt, maar waar men zichzelven ontspant, en de vreugde geniet, die rechtsreeks voortkomt uit de ziel, moet weer in eere worden hersteld. Dat is het beste wapen tegen de groote gevaren der openbare vermakelijkheden. Dat kan óók bidden zijn! Dan toch kunnen wij met Christus zijn, ook bij onze rechtmatige ontspaning: met Christus, Dien wij ons wel kunnen voorstellen in het gezellig huisje van Nazareth of op de bruiloft van Cana, maar onmogelijk in modern theater of bioscoop!

Het christelijk huisgezin vraagt verder den steun van onze sociale actie op elk terrein van het openbare leven, ook voor zijn stoffelijke belangen.

Daar is vooreerst het goed besteden van den tijd die God ons schonk. De wetgever maakte met de beste bedoelingen een nieuwe Arbeidswet. Hij wilde den arbeider in staat stellen ook zijn steeds zwaarder geworden plichten buiten fabriek of werkplaats te kunnen vervullen, en hem laten genieten van een hart en geest verheffende ontspanning, die ook frisscher maakt voor den arbeid.

Maar hoe die tijd zal worden gebruikt, binnen en buiten de werkplaats, dàt kan de wetgever niet voorschrijven: dat kan niet plaatselijk, niet nationaal en niet internationaal worden geregeld; hierover kan men wel praten, maar men kan het niet vaststellen in de conferentiezalen van Washington en Genève; dat moet worden uitgemaakt in het kleine binnenkamertje van het geweten.

Wat stoffelijk met den 8-uren dag mocht verloren gaan, dat brengen techniek en economie wel weer in orde, maar zouden wij er zedelijk en godsdienstig mee achterop geraken, dan wordt het een eindelooze rekening met niets dan verlies.

De 8-urendag zal zijn, wat de arbeider er van maakt. Hij kan er den hemel, maar ook de hel mee verdienen. Komt hij ten goede aan de huisgezinnen, dan zullen de protesten ertegen verstommen; want dan moet ieder erkennen, dat het ten goede komt aan de maatschappij.

En zoo moeten ook alle andere sociale verbeteringen strekken tot verheffing van het huisgezin.

Met Pater Frodl S. J, denken wij hier aan de karavaan uit het Morgenland, die eenmaal in de straten van Jeruzalem verscheen. Het waren de eerbiedwaardige gestalten van de koningen uit het Oosten, die optrokken in dezen plechtigen stoet. Zij waren beladen met geschenken en meenden het volk van Jeruzalem en Judea aan te treffen, opgewonden van vreugde wegens de geboorte van hun Koning, den Verlosser der wereld. Groot was hunne verbazing, toen zij integendeel het volk aantroffen in groote onverschilligheid en niemand, die zij ondervroegen iets afwist van de geboorte van den nieuwen Koning: niemand hen den weg kon wijzen naar de kribbe van Bethlehem. Teleurgesteld begaven zij zich naar het paleis van Herodes. Deze hoorde hen aan met schrik. Hij sidderde bij de gedachte, dat een nieuwe heerscher zou gaan zetelen op zijn troon. Hij verzamelde de hoogepriesters en schriftgeleerden. Dezen zeiden hem, dat de Christus, de Verlosser der wereld zou worden geboren in Bethlehem. Maar wat de wijzen uit het Oosten toen hadden verwacht dat n.l. het geheele volk zou optrekken om met hen den Koning te zoeken, dat gebeurde niet. Het volk bleef onverschillig: het liet de vreemdelingen wegtrekken door de poorten der stad en Herodes smeedde zijn plannen van wraak.

Ziedaar een beeld van onzen tijd! Moderne koningen, vorsten der duisternis, zinnen op middelen om den Koning Wereldverlosser in de harten der geloovigen te dooden, en millioenen niet wetend welk heil hun geboren is, verzonken in de duisternis van het heidendom, vervolgen met onverschilligheid hun weg.

Reeds staat een herboren christendom weer gereed voor de vervulling van zijn historische taak. Wij, „priesters en leeken roepen allen op, om de ster van het geloof te volgen, die ons leiden zal naar den Verlosser van onze doodzieke maatschappij. Huisgezinnen, staten en volkeren zullen worden verlost en vrijgemaakt door het Koningschap van Christus.

KABELBERICHTEN.

Mexico. Generaal Obregon is gekozen tot president van Mexico en zal 1 December zijn ambt aanvaarden.

Italië. De Vesuvius is weer aan 't werk, en spuwt gloeiende lava uit tot een groote hoogte.

Wonderen der techniek.

De door Valier uitgevonden raketauto, schijnt een totale omwenteling in de autotechniek te worden. De proef ermee op de Avus-renbaan te Berlijn, die onder belangstelling van verschillende autoriteiten plaats had, is een succes geweest. Na 8 seconde gelukte het de auto een snelheid van 198 K.M. per uur te geven. Nu is men reeds een stap verder gegaan, en heeft men plannen voor het bouwen van een raket-vliegtuig, in den vorm van een projectiel, dat volgens de deskundigen een snelheid van 40.000 K.M. per uur kan bereiken. Binnen een uur zou men daarmee de afstand om den aardbol kunnen afleggen.

Het klinkt ongeloofelijk, en wij denken dat wel niemand z'n hachje eraan wagen zal.

Dat men echter met deze uitvinding voor ontzagwekkende mogelijkheden stoat, die wel niemand ooit zal voorzien hebben, is wel zeker. In tien uur tijds zou men ermee op de maan zijn. Als de maanbewoners nu ook zoo'n toestel klaar hebben staan, dan kan men binnen 24 uur heen en terug zijn.

In de „Berl. Ztg. am Mittag" geeft Fritz von Opel zijn indrukken van zijn proeftocht met de raketauto weer.

Was het een sensatie? Ik moet het wel gelooven, want iedereen zei mij, dat het zien van den razenden vuurwagen de sterste indruk van hun leven was geweest. Het spijt mij bijna, dat ik nooit geen toeschouwer was.

Ik had in de radio gespronken — 'n ongewone bezigheid. Eindelijk stond ik bij den wagen. Ik had haast. Men hield mij mijn leeren jas verkeerd voor. De filmmannen wilden niet weggaan. Alles ging niet snel genoeg.

Zonderlinge gedachten flitsten door mijn brein; 120 K. G. ontplofbare stof achter mij, genoeg voor een heel blok huizen. Waarom holt Reiners zoo in 't rond? Eindelijk is de baan halverwege vrijgemaakt. Sander drukt mij de hand. Waarom zoo plechtig?

De draagvlakken heb ik op druk gesteld. Rechts naast mij op de tribune draaien mij zelfs menschen den rug toe. Ik druk op het ontstekingspedaal. Achter mij huilt het en ik wordt vooruit gegooid. Het is als een verlossing Ik druk nog eens en nog eens en — het grijpt mij als een woede aan — voor de vierde maal. Op zij verdwijnt alles. Ik zie alleen nog het groote lint van de baan voor mij. Ik trap snel nog vier keer en rijd nu op acht buizen.

De snelheid is een roes. Ik denk niet meer, de werkelijkheid verdwijnt, ik handel alleen nog in onderbewustzijn. De Avus-poort komt. Ik laat den den wagen uitloopen en maak een korten draai. Niet te veel vaart verliezen. Nog in de bocht geef ik „gas" en trap nieuwe ontstekingen aan, als ik het rechte lint weer zie.

De snelheid moet zeer groot zijn. Ik merk, dat het stuur te licht belast is. Ik kan den wagen nauwelijks houden. Vóór mij wordt de baan nauwer en nauwer, ik zie de finishtribune, rechts aan den kant staan auto's.

Ik voel dat de wagen van voren „zwemt", de draagvlakken zijn niet genoeg op druk gesteld. Doch ik kan geen hand van het stuur loslaten. Ik wordt rechts naar een auto getrokken; ik ruk het stuur om en schiet naar links. Ik raak ontzettend aan het slingeren. Ben ik verloren? Ik ben alleen nog gevoel van handen.

Het lukt mij den wagen op te vangen. Nu nog eens een goede nieuwe ontsteking. Ik ben aan den reservevoorraad en wil nog eens „gas" geven — doch het gesnor neemt niet toe, geen snellere vaart.

De 24 raketten zijn verbrnikt. De wagen rolt verder, drie kilometer ver. Menschen zitten op de schuttingen en roepen hoera. Ik zie een overgang en keer met veel vaart naar den anderen arm van de baan.

De wagen staat, maar ook de zenuwen staan stil. Waarom ben ik zoo alleen? Waarom komt er niemand? Eindelijk zijn daar de vrienden, met moeite werk ik mij achter het stuur vandaan. Zij dansen als bezetenen rond mij heen. Van wat er dan verder gebeurde, die vele menschen, de fotografen, weet ik niets meer. Een gevoel van uitputting beheerscht mij. Eerst uren later kwam de vreugde, dat alles gelukt was.

Of ik weer raketauto zal rijden? Misschien later — de roes van de snelheid is te verleidelijk — maar niet onder dezelfde omstandigheden.

Bijblad van de Amigoe di Curaçao

Allen tegen den zwakke.

Het is ook voor een land niet prettig zwak te zijn.

En nog minder prettig is het te ervaren, dat alles tegen den zwakke te hoop loopt en zich aan de zijde van den sterke schaart.

Veronderstel een oogenblik:

dat bij het einde van den wereldoorlog Frankrijk en België zich hadden meester gemaakt van Maastricht en dit bij België gevoegd;

dat Nederland zich over die overweldiging bij den Volkenbondsraad had beklaagd;

dat Nederland Maastricht bleef beschouwen als de hoofdstad van de Nederlandsche provincie Limburg;

dat een rapporteur van den Volkenbondsraad z'n best deed om Nederland en België tot overeenstemming te brengen;

dat hij zich beklaagde over de ontoeschietelijkheid van Nederland, dat koppig Maastricht de hoofdstad van Limburg bleef noemen;

dat de leden van den Volkenbondsraad daarmee instemden en ook de pers de onverzoenlijkheid van Nederland laakte.

Veronderstel dit even, maak van Nederland Litauen, van België Polen, van Maastricht Wilna, en men heeft het drama voor zich, waarvan het volgende bedrijf voor den Volkenbondsraad zal worden afgespeeld.

Toen na de ineenstorting van Duitschland en Rusland de Oostzee-staten gevormd werden, behoorde Wilna tot Litauen, was er zelfs de hoofdstad van.

Tot op een mooien dag een Poolsch generaal wederrechtelijk Wilna innam en het bij Polen voegde.

Het zwakke Litauen moest in dien roof voor het oogenblik berusten, het rekende er op, dat de Volkenbondsraad het recht zou doen wedervaren en den roof ongedaan zou maken.

Omdat Litauen doet, wat in het veronderstelde geval Nederland ook zou hebben gedaan, wordt het door alle machthebbers in den Volkenbondsraad onvriendelijk bejegend, ook door onzen minister van Buitenlandsche Zaken, die rapporteur in deze kwestie is geweest.

Maar nog erger is, dat de pers eenstemmig tegen Litauen partij kiest, ook de Nederlandsche pers.

De N. R. Ct. ziet geen ander lichtpunt, dan dat Polen nog altijd zijn ziel in lijdzaamheid bezit: een gemakkelijke positie voor Polen, dat aller steun bezit.

En het „Volk" gewaagt van de „chicanes', van den heer Woldemaras, die tot het einde toe bleef „mopperen en doorsaboteeren".

Vooral voor de Nederlandsche pers, van welke kleur ook, is het niet zonder bedenking, als zij tegen den kleine voor den groote partij kiest en de macht boven het recht laat gaan.

Hoe zouden wij het vinden, indien — wat we niet hopen — het Nederlandsch-Belgische geschil voor den Volkenbondsraad kwam en de Europeesche pers het dan opnam voor het door Frankrijk gesteunde België en aan Nederland, zooals ze thans tegenover Litauen doet, chicaneeren en saboteeren verweet?

Het bekende woord, dat men niet aan anderen moet doen wat men niet zou wenschen zelf gedaan te worden, mag de Nederlandsche pers wel overwegen en ter harte nemen.

Alweer de zwakke en de sterke.

Wat we hierboven schreven over den zwakke en den sterke heeft een nieuwe bevestiging gevonden.

Op het geschil tusschen Polen en Litauen is in den Volkenbondsraad de kwestie der machinegeweren gevolgd.

De Oostenrijksche douane aan de grens van Hongarije had in Januari van dit jaar ontdekt, dat vijf door een firma te Verona verzonden wagens in plaats van landbouwwerktuigen, zooals aangegeven was, oorlogsmateriaal bevatten.

Hongarije heeft daar heelwat over moeten hooren, ofschoon de Hongaarsche regeering ontkende, dat de zending voor haar bestemd was: de eindbestemming der zending was Warschau; maar ook de Poolsche regeering zegt, dat zij van de zending niets afweet.

Wie het wel weet, is de handelsfirma te Verona: zij had het geheim kunnen ophelderen.

Maar Verona ligt in Italië, en nu had de heer Mussolini terstond duidelijk doen blijken, dat hij niet wenschte, Italië in deze aangelegenheid betrokken te zien.

En terwijl in den Volkenbondsraad over de aangelegenheid ijverig van gedachten werd gewisseld, over den ongevaarlijken kant daarvan althans, bewaarde de Italiaansche gedelegeerde een ijzig stilzwijgen: de man, die alles wist, zweeg.

De Volkenbondsraad heeft natuurlijk een resolutie aangenomen.

Hongarije kreeg een standje, omdat het zich niet heeft bezig gehouden met de eindbestemming van het oorlogsmateriaal, ofschoon de aanwezigheid van dit oorlogsmateriaal onder een valsche verklaring op Hongaarsch gebied een zeer bijzondere beteekenis kreeg met het oog op de ontwapeningsverplichtingen, die Hongarije zijn opgelegd.

Het kleine Hongarije behoeft niet te worden ontzien, zoo min als het kleine Litauen; daarom, sla er maar op.

De Volkenbondsraad heeft verder den moed gehad — wil men, de huichelarij zoo ver gedreven, — met leedwezen vast te stellen, dat het niet mogelijk is gebleken, de eindbestemming van het binnengesmokkelde oorlogsmateriaal aan het licht te brengen.

„Met leedwezen": is ergerlijker komedie denkbaar?

De Volkenbondsraad had aan Italië kunnen zeggen: informeer eens bij de firma te Verona, voor wie de leverantie bestemd was, of liever: gij weet al lang, aan wie het oorlogsmateriaal moest worden afgeleverd, vertel het ons eens.

Maar de heer Mussolini had met zijn wenkbrauwen gefronst, en de Italiaansche afgevaardigde ter vergadering liet ze praten.

En daarom werd er over Italië, over Verona, over de knoeiende firma, met geen woord gekikt.

Ook Polen, waarvoor volgens den vrachtbrief de vijf waggons bestemd waren, kreeg geen verwijt te hooren.

Hongarije, waarmee men geen omslag behoefde te maken, was de eenige, die een uitbrander kreeg.

Onze minister Beelaerts, die voorzitter van de enquête-commissie was geweest, werd na afloop van de zaak met den uitslag gelukgewenscht; maar voor een Nederlander moet het niet prettig zijn, felicitaties in ontvangst te nemen van een lichaam, dat een tekort aan zedelijken moed toonde, terwijl hij zelf ook geen vraag tot Italië had durven richten.

Men kan niet zeggen, dat het Poolsch-Litausche geschil en het incident met de machinegeweren het aanzien van den Volkenbondsraad hebben verhoogd. *De Vkskr*

Geen jeugd.

Ida Heyermans sprak in het „Handelsblad" over het vroeg-oud-zijn van de tegenwoordige jeugd. Ze beschreef de meisjes zooals zij die op haar weg tegenkomt, kinderen van 13, 14 — soms van elf jaar al, die geen kinderen meer, maar kleine dametjes zijn, vol nuffige maniertjes, vol zorg voor toilet, altijd en overal bezig met haar uiterlijk en met den indruk, dien ze zullen maken. Zij flirten akelig dametjes-achtig met jongetjes, die mijnheertjes willen zijn.

Er is een eeuw geweest, dat de mode oude heertjes en oude dametjes maakte van de kinderen. In de strak gespannen, zwaar gedofte en slepende kleeding was geen kinderspel mogelijk; de jeugd had evenmin kinderspelen als kinderlectuur. Toen heeft een wijzer inzicht dat alles veranderd en de kinderen met practische kleeding hun jeugd teruggeschonken. Onze eew, die zoo dikwijls „de eeuw van het kind" is genoemd, wilde de aarde tot een paradijs voor de kinderen maken en gaf ze vreugde en vrijheid volop.

Er was zóóveel moois bij, als we maar allen verstandig waren. Doch onverstandige ouders maakten weer modeprentjes en afgodsbeeldjes van hun kinderen. Er moest mee gepronkt worden op kinderbals, er werd ge lachen om „kindervrijerijtjes". Wat wonder dat de kinderen vroeg-rijp en vroeg-oud worden.

Ida Heyermans zegt van deze kinderen:

Arme oude mannetjes, arme oude vrouwtjes, die geen kinderen mogen wezen, die zijn als de aangevreten knoppen, als de geforceerde bloemen.

Al woont ge in paleizen, ge zijt arm.

Al vlijt ge u in de allerzachtste kussens, ge ontbeert.

Al loopt ge in de fijnste schoentjes en kousjes, ge wondt uw voetjes pijnlijk, voor altijd.

Al zijt ge nog zoo rijk, droevig weinig is uw deel.

Want ge mist jeugd, ge leert den schijn voor het wezen nemen, ge vindt niet in u, maar zijt altijd begeerig op wat buiten u is, den prikkel, de mooie jurk, de sigaret.

Ge zijt slechts weerschijn van de omgeving.

Arme oude mannetjes, arme oude vrouwtjes!

BERICHTEN

Kerknieuws.

Aanbidding in de H. Familiekerk.

Morgenvroeg is de eerste H. Mis om kwart voor vijf, met algemeene H. Communie, — om 7 uur de Kindermis, en om 9 uur de Plechtige Hoogmis. Om twaalf uur is er Algemeene Aanbidding en om 3 uur voor de Kinderen. 's Avonds om 7 uur is er Pontificaal, Lof, feestpreek en processie ter plechtige sluiting van het Veertigurengebed.

Eerw. Zuster Maria Longina. ✠

Zaterdagmiddag omstreeks vijf uur overleed in het St. Elizabeth's Gasthuis de Eerw. Zuster LONGINA in den leeftijd van 41 jaar.

Ruim een jaar reeds was Zuster LONGINA lijdende; met een engelachtig geduld heeft zij alle pijnen en benauwdheden verdragen, en daardoor de kroon gezet op haar schoon en verdienstvol leven van offer.

Zuster Ma. Longina (mej. Serafina Snijders) werd geboren te Diepsmeer (N. H.) op 3 October 1886.

11 Juli 1911 deed zij haar H. Professie in de Congregatie van de Zusters van Breda, en 9 November 1912 kwam zij te Curaçao aan, waar zij zich gedurende al die jaren met een onvermoeide ijver en ware christelijke liefde gewijd heeft aan de verpleging van zieken en ouden van dagen.

Zondagmiddag deed Mgr. VUYLSTEKE, geassisteerd door den H. E. Pater Vicaris M. LUYCKX, en den Z. E. Pater A. EUWENS de plechtige respons in de kapel van het Hospitaal, waarna onder veel belangstelling het stoffelijk overschot grafwaarts werd gevoerd. Z. E. de Gouverneur was vertegenwoordigd door zijn militairen adjudant

R. I. P.

Goede reis.

Zondag a. s. begeeft de E.A. Heer Ed. S. Lansberg; Voorzitter van den Koloniaal Raad, en Familie, zich per S.S. „Caracas" naar Amerika, met het oog op de ziekte van zijne Echtgenoote.

Van harte een goede reis, en volledig herstel.

Ook de E. A. Heer Edwin Senior, zal zich per zelfde gelegenheid via New-York naar Europa begeven. Goede reis.

Schipbreuk van de „Enriqueta".

Men is van oordeel dat de „Enriqueta" door een ander schip moet aangevaren zijn, daar men 't zich anders moeilijk kan verklaren, hoe 't scheepje bij kalm weer op de Noordkust is terecht gekomen. Hoe 't zij, 't is nu wel zoo goed als zeker dat het scheepje met man en muis vergaan is. Bij het onderzoek door de Politie en den heer Hoek, Havenmeester, te St. Joris ingesteld, heeft men nog een stuk van 't schip gevonden en een roeispaan, met den naam „Meda" erop, waarschijnlijk afkomstig van de „Enriqueta". Van de slachtoffers heeft men echter niets kunnen ontdekken. De kapitein van de boot was een zekere Bibiano Martis, terwijl er nog twee matrozen, Elias Valentijn en Martin Martijn, en twee passagiers, waarvan de een George Winklaar, en een tweede onbekend, aan boord waren.

Kortegolf.

Voor verzending van telegrammen per kortegolf van Curaçao naar Nederland, is het station geopend op alle werkdagen van

2 uur,	3 min.	a.m.	tot	3 uur	3 min.
7 „	3 „	„	„	8 „	8 „
1 „	3 „	p.m.	„	2 „	3 „
5 „	23 „	„	„	6 „	23 „

Op Zondag en algemeen erkende feestdagen van 10 uur 3 min. a. m. tot 10 uur 33 min.

Voor alle telegrammen die hetzij van Curaçao, Aruba, Bonaire of St. Martin naar Nederland verzonden worden is het tarief *per woord* als volgt:

voor gewone telegrammen	f. 1.70
„ dringende „	5.10
„ uitgestelde „	0.85
„ perstelegrammen	0.36

Spoedig zal men ook per kortegolf telegrammen kunnen zenden naar andere deelen der wereld.

Diefstal.

Gedurende de laatste week zijn er weer verschillende diefstallen gepleegd. De dieven worden weer brutaler en tot nu toe is 't de politie niet gelukt er de hand op te leggen.

Verleden week in den nacht van Vrijdag op Zaterdag is er ingebroken in den winkel van D. C. aan het Hendrikplein. Eerst heeft men getracht een venster open te boren. Toen dit niet gelukte heeft men de achterdeur geforceerd, na het slot verbroken te hebben. Eenmaal binnen heeft men den brandkast geforceerd, echter zonder resultaat.

Daarna heeft men de kasregister opengebroken en zich met het weinige daarin aanwezige geld uit de voeten gemaakt.

In dienzelfden nacht is er poging tot inbraak gepleegd in 't hotel *Progreso*.

Zondag heel vroeg in den morgen is er ingebroken in de winkel van de Gezusters S. op den berg Altena en heeft men er een som van f. 200, 150 gulden aan bankbiljetten en 50 gulden aan zilvergeld, die de eigenares daar te bewaren had gelegd, ontvreemd.

Blijkbaar is dit geschied door een bekende of minstens door iemand die gezien had, dat de eigenares dat geld daar gedeponeerd had.

Piano-Concert Clubgebouw Isla.

Door de vriendelijke uitnoodiging van den Heer Driebergen, hebben wij het piano-concert bijgewoond van den blinden pianist, den Heer van Beverwijk. De groote zaal van het clubgebouw was zeer goed bezet, toen om half negen de heer Driebergen den blinden kunstenaar door een daverend applaus verwelkomd, naar de piano begeleidde. Kunstenaar inderdaad, dit toonde de Heer van Beverwijk zich in de meesterlijke uitvoering van de lange, moeilijke stukken die hij ons te genieten gaf, en waarmede hij heel den avond onze aandacht boeide. Wij kunnen ten volle beseffen, hoeveel volhardende studie moet zijn voorafgegaan bij dezen blinden pianist, om zooveel meesterschap te bereiken en zulk een kunstgenot te kunnen bieden.

En dit bleek nog niet zoo sterk bij de twee eerste stukken, die melodieus waren, maar vooral bij het derde en volgende, die verrassend waren door accoorden en grillige loopjes; deze vaardigheid, beter gezegd zijn kunstenaarschap bleek vooral ook bij de „Faust" die getoonzet leek voor quatremains. Na deze uitvoering van de „Faust" keerde onder 'n spontaan en hartelijk gemeend applaus de kunstenaar onverwacht naar de piano terug om ons als toegift en slot Schubert's „Am Mehr" te geven.

't Is inderdaad een prachtig geslaagde avond geweest, waarover een ieder voldaan is, een avond vol kunstgenot.

Drie gevangenen ontsnapt.

Zondag, 1 Juli j.l. werden te ongeveer elf ure des ochtends in de gevangenis alhier vermist de veroordeelden Chacin, Algarra en Gomez. Een dadelijk ingesteld onderzoek door de politie bracht aan het licht, dat zij, vermoedelijk gedurende het luchten, over een der achtermuren waren ontkomen. Sporen van braak of geweld werden nergens aangetroffen. Mogelijk is hun hulp verleend van binnen of buiten uit. De dienstdoende gevangenbewaarder, aan wiens onoplettendheid de ontvluchting in ieder geval te wijten, is geweest, is op staanden voet door de Commissie van Administratie der gevangenis ontslagen. De politie op het geheele eiland, alsmede van Aruba. Bonaire, de Bovenwindsche eilanden en van het nabijgelegen buitenland, is dadelijk, met opgave van signalement, gewaarschuwd, en doet scherp onderzoek. De veroordeelde Chacin is al meermalen weten te ontsnappen, doch werd telkens weer ingerekend.

Tot op heden heeft men de ontsnapten niet kunnen pakken

Geslaagd.

Volgens 't uit Holland telegrafisch ontvangen bericht is de jongeheer Adr. Laclé, zoon van den Heer Adr. Laclé te Aruba, geslaagd voor 't eindexamen H. B. S. Onze gelukwenschen.

Een mooie aanwinst.

Dezer dagen ontving het museum van het St. Thomas-College, door bemiddeling van Z. Ex. Gouverneur Brantjes, van Z. E. W. G. E. d'Artillac Brill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd Minister van Nederland te Caracas, het zegel en portret van den beroemden Curacoënaar L. Brion.

Verdere lotgevallen van Nobile en gezellen.

Zooals wij reeds weten is 't kapitein Tornberg gelukt Nobile te redden en behouden a/b van de „Città de Milano" te brengen. Daar verklaarde Nobile dat zijn mecanicien Tomella is omgekomen bij het verongelukken der „Italia". Bij een tweede vlucht is kapt. Tornberg met zijn vliegtuig tegen 't ijs geslagen, zoodat hij thans bij de achtergebleven bemanning der „Italia" zit. Vanwege de dikke mist, vreest men dat 't niet mogelijk zal zijn ze te redden dan na verloop van een week of drie.

Verschillende schepen zijn op weg om Roald Amundsen en René Guilbaud, die al sinds 19 Juni zoek zijn, op te sporen. In alle kerken van Noorwegen wordt gebeden voor de redding van Amundsen en zijn vijf gezellen.

In de kringen van experts is men van meening dat 't alleen nog mogelijk zal zijn ze te redden, door een vloot van walvischvaarders uit te zenden om alle poolzeeën af te zoeken. Volgens de laatste berichten wordt de toestand van 't ijs steeds erger en gevaarlijker.

Tooneelvoorstelling.

De tooneelclub van Dames, genaamd „La Charité" zal op 22, 25 en 29 Juli in de zaal van den C. R. K. Volksbond een tooneelvoorstelling geven, ten bate van het „Apostolaat ter Zee". Een klein orkest en de reeds bekende zangvereeniging „Orfeon" hebben geheel bereidwillig hunne medewerking toegezegd, zoodat 't werkelijk een avond belooft te worden vol genot en afwisseling.

De volgende week zullen wij 't program publiceeren.

In dank ontvangen

van den Heer Agent der Horn-Linie alhier een mooi reclameboekje met keurige foto's van de vier nieuwe motorschepen „Ingrid Horn", „Mimi Horn", „Heinz Horn" en „President Gomez." Deze nieuwe schepen zijn 338,8 voet lang. 48.1 voet breed en hebben een snelheid van gemiddeld 13 knoopen. De motoren ontwikkelen 3500 P.K. De schepen meten 4006 bruto R. ton. In acht dubbelcabins, acht enkelcabins en 3 luxehutten is er plaats voor 30 passagiers eerste klas. In alle cabins is electrische ventilatie.

Officieele Berichten.

Aan Mevr. de wed. R. Ten Brummeler — van Dien is eervol ontslag verleend als beheerder van de Openbare Leeszaal en Boekerij, tevens van het Koloniaal- en Schoolmuseum alhier, onder dankbetuiging voor de door haar als zoodanig bewezen diensten en Mej. J. C. Statius Muller, werkzaam ter Inspectie van het Onderwijs is tijdelijk belast met de waarneming dier functien.

Aan den tijdelijk agent van politie 2de klasse bij de Algemeene Politie in Curaçao A. Martes is, op zijn verzoek, ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan den klerk ter Gouvernements-Secretarie alhier C. E. Rincon is, op zijn verzoek, twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

In de plaats van den Heer Dr. J Benesch is de heer W. H. Winkel aangewezen om, bij verhindering van den officier van gezondheid, den militairen geneeskundigen dienst waar te nemen.

Mej. Johanita Daal en Mej. Johanna van Ierland zijn benoemd tot telefonisten bij 's Lands telefoondienst alhier.

Aan den hoofdbrievenbesteller op Curaçao, Nicolaas Delmina is, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan den tijdelijken deurwaarder der belastingen alhier P. Mackay is veertien dagen vrijstelling van dienst verleend, met vergunning dien tijd op Aruba door te brengen.

De loods voor de Paarden- en de St. Nicolaasbaai op Aruba R. J. Beaujon is tijdelijk belast met het toezicht op en het onderhoud van de lichtboeien c.a. van het Gouvernement in of bij de St. Nicolaasbaai.

Camilo Ridderplaat is benoemd tot telegrambesteller bij den post voor draadlooze telegrafie alhier.

Uit het Buitenland.

Wat de [illegible] te Hamburg te danken heeft?

[illegible]

Een ontstellend Verschijnsel.

Midden-Europa — en vooral Oostenrijk, Hongarije en Griekenland — wordt, schrijft U. T. A., geteisterd door een ware zelfmoord-[illegible]. Ontzettend zijn de cijfers der zelfmoorden en pogingen [illegible] die dagelijks [illegible] gemaakt. [illegible] meldde de politie in Weenen [illegible] al 24 gevallen van zelfmoord en pogingen tot zelfmoord en de politie te Boedapest 15. In 1927 heb[illegible] in Oostenrijk 2294 menschen zich zelf van het leven beroofd.

Maar ook in Duitschland doet zich het jammerlijke verschijnsel veelvuldig voor. Enkele Staten, in de eerste plaats Hongarije, hebben een poging gedaan om door wettelijke maatregelen den zelfmoord tegen te gaan. [illegible] zijn bij de strafwet [illegible] genomen, die de menschen [illegible] poging [illegible] moeten [illegible]. De uitwerking van [illegible] ligt [illegible] den [illegible] is echter [illegible]. Er werd in Hongarije [illegible] gesteld, dat op den [illegible] de wettelijk bepalingen tegen [illegible] in werking traden [illegible] protest [illegible] hoogtepunt bereikte.

De zelfmoord wordt in Midden-Europa [illegible] zegt U. T. A. Er [illegible] gemaakt, [illegible] zaken zijn [illegible] moorden [illegible] trekking, dat het grootste [illegible] van is te wijten aan [illegible]. Men ziet economisch geen kans meer om te leven. Misschien is [illegible] dikwijls de groote teleurstelling dat het in de meeste landen van Midden-Europa tegenwoordig nauwelijks meer mogelijk is, zijn capaciteiten te doen gelden. Maar dit kan de eenige reden niet zijn. Want niet alleen hebben deze zelfmoorden wegens werkloosheid, slechte zaken, enz. in Midden-Europa een hoogtepunt bereikt, het zijn vooral ook meisjes en vrouwen die wegens een „ongelukkige liefde" den den dood zoeken. In de laatste maanden hebben ook dikwijls jonge meisjes van goeden huize, die geen nood hebben gekend, vrijwillig een eind aan haar leven gemaakt.

Gas en vergif zijn de middelen, die in de statistieken het meest worden genoemd. Vooral in Weenen zijn het voornamelijk vergiftigingen door lichtgas. Heele families [illegible] zichzelf [illegible] bijna dagelijks berichten de bladen over zulke vreeselijke drama's, dat vader, moeder en kinderen dood zijn gevonden in de met gas gevulde woning. [illegible] lijke gevallen is altijd [illegible], angst voor [illegible] [illegible] In Weenen heeft dezer dagen een bekende wijnbergbezitter zich met zijn vrouw en twee zonen, die het gymnasium bezochten, met lichtgas om het leven gebracht, omdat de familie een eigenlijk belachelijk kleine schuld van eenige duizenden schilling niet heeft kunnen delgen. De vader liet een brief achter, die voor openbaarmaking was bestemd en die een aanklacht was tegen het systeem, waardoor vooral Oostenrijk in de economische verarming wordt gedreven. Dit geval heeft in Weenen veel opzien gebaard.

In Hongarije lijken de toestanden heel veel op die in Oostenrijk. Niettegenstaande in Hongarije van ambtswege wordt uitgerekend, dat de toestand zich verbeterd heeft, kan toch menig individu geen weerstand bieden aan de wanhoop, wanneer het leven voor hem geen kansen meer schijnt te bieden. Het ontzettende bij vele van deze zelfmoorden is, dat mannen, die in de loopgraven voor hun leven hebben gevochten, dit nu in hun vaderland wegwerpen. Een gebied van ziels-depressie ligt over Midden-Europa, waarin duizenden reddeloos verloren gaan. De zelfmoord-epidemie in Midden-Europa; een van de treurigste en ernstigste hoofdstukken na den oorlog, is een spiegelbeeld van den economischen nood van den enkeling in deze Staten, zegt U. T. A. Maar — voegen wij eraan toe — veel meer nog een bewijs van de ontreddering in de geesten door ongeloof en revolutie.